

Tenkrát, uprostřed sezony roku 1993, nad italským poloostrovem teprve svítalo. Sběrači odpadků uklízeli rekreační pláže a nad modravým mořem pokřikovali ptáci. Pak jeden z mladíků zaječel, odhodil pytel s odpadky a vyrazil na zmatený útěk. O chvíli později přijel na místo služební automobil, z něhož vystoupili policisté. Pár metrů od hranice příboje ležela na břehu mladá dívka. Měla široce rozevřené oči a vlasy rozhozené po písku zbarveném zaschlou krví. Byla mrtvá.

Vyšetřování se rozjelo rychle a diskrétně, většina návštěvníků okolních penzionů se vůbec nedozvěděla, že se v jejich bezprostředním sousedství odehrála vražda.

Slečna bez jména a bez dokladů, poměrně dlouho trvalo, než se podařilo zjistit, o koho vlastně běží. Přihlašovací hotelové lístky, výpověď recepčního, vzpomínka číšníka. V mrtvé byla poznána jistá Hana Kubištová, Češka, trvale žijící v Písku. V Itálii si přivydělávala řemeslem, o němž se říká, že je jedno z nejstarších na světě. To předpokládalo poměrně dost velký okruh podezřelých, policistům se ovšem vyplatilo, že pracovali poměrně nenápadně. Ačkoliv o zločinu vědělo jen velmi málo lidí, dvě další povětrné slečny z Čech se urychleně sbalily a opustily Itálii. To se zdálo velmi zvláštní, mezi oběma státy se prostřednictvím Interpolu rozběhla čilá oficiální korespondence, případem se začal zabývat bývalý Úřad pro vyšetřování České republiky. Ukázalo se, že jedna z hledaných dívek byla v Itálii na pas své kamarádky, neboť sama měla pobyt v této zemi zakázaný. Přesto se obě podařilo identifikovat.

Zdena Kvašová a Renáta Rysová. Italská strana poskytla českým vyšetřovatelům pitevní zprávu, důkazy z místa činu i protokoly o výsledku svědků. Motiv napadení představovala profesní i osobní žárlivost. Na základě těchto skutečností soud uvalil na obě dámy vyšetřovací vazbu. Přes velmi vstřícný postoj však italské justiční orgány odmítly předat případ do České republiky, proto vyšetřování a následné soudní řízení probíhalo v obou zemích prakticky souběžně. Na jihu ovšem o poznání rychleji. Italský soud shledal obviněné vinnými a v nepřítomnosti je odsoudil na 23 a 24 let odnětí svobody.

Naše řízení se poněkud protáhlo. Po dvou a půl letech musely být obě ženy v souladu se zákonem propuštěny z vazby, zpočátku se k dalším soudním jednáním dostavovaly poměrně přesně, později přibýlo výmluv a odkladů, nakonec za sebe posílaly jen právní zástupce. V roce devadesátém



osmém, tedy pět let po zavraždění Hany Kubištové, konečně městský soud rozhodl o vině obou žen a poslal je za mříže shodně na deset let.

Vyřízená věc, zdálo by se, jenže po obou odsouzených se slehla země. Bylo vyhlášeno celostátní pátrání, při kterém byla časem zadržena a předána do věznice Renáta Rysová. O tom, kde je její společnice, však neměla ani tušení.

Čas rychle ubíhal, po dvou třetinách odpykaného trestu si Renáta podala žádost o podmíněčné propuštění, bylo jí vyhověno a dostala se na svobodu.

O Zdeně Kvašové zatím nikdo nic nevěděl. Jistě, během té dlouhé doby se občas objevily nějaké nové informace, většinou se je ale nepodařilo zapojit do širších souvislostí. Osobní doklady slečny Kvašové se například našly v jednom odpadkovém koši na nádraží v Bonnu. Prostřednictvím zastupitelského úřadu byly poslány do naší republiky a Interpol žádal o přesnější identifikační materiály, především o otisky prstů a nějakou novější fotografii, neboť typově podobných žen bylo v Německu zadrženo několik. Nadějně vyhlížející cesta se však ukázala slepá. Nebylo ostatně divu, neboť jakékoliv vycestování, byť i jenom na Slovensko, bylo pro Zdenu Kvašovou neobyčejně riskantní. Mohla být totiž zadržena na základě mezinárodního zatykače a dopravena do Itálie, kde ji čekalo čtyřia dvacet let kriminálu, ne jen deset jako v České republice.

Začátkem roku 2006, tedy víc než dvánáct roků po vraždě na italské pláži, byl případ přidělen oddělení cizleného pátrání Policejního prezidia. Na všem se začalo pracovat znova, jakoby od začátku.

Místo trvalého pobytu. Maminka, u které byla dcera přihlášena, zřejmě věděla víc, nežli řekla, ale odpovědnost k vlastní rodině jí svazovala ústa.

Kamarádky, dají-li se tak nazvat slečny,

kteří jezdily do Itálie obchodovat s láskou, byly sdílnější. Skupina dívek z Písku a jeho okolí si na Zdenu Kvašovou vzpomínala dobře.

„Byla trochu panovačná, chápete? Těžko se s ní dalo na něčem domluvit, vždycky tvrdě prosazovala svou.“

„Ne, přes jazyky nic moc. Trošku italsky, pár slov německy, na hrubou domluvu to stačilo, ale na víc ne.“

Fotografie, kterou měla policie k dispozici, už byla dosti stará, prodejné dámy mění svou podobu velice rychle. Hledala se tedy nějaká zvláštní znamení.

„Jo, měla tetování na ruce. Ale to bylo dřív. Nechala si to odstranit. Stálo to spoustu peněz...“

Jedna informace na toto téma představovala téměř tajemství, jen velmi málo lidí o té drobnosti vědělo. Zdena Kvašová měla mezi bradou a spodním rtem vytetované tři drobné tečky a u koutku levého oka sotva půlcentimetrovou čárku. Znaménka to byla vcelku nepatrná, snadno je zakryla tenoučká vrstva líčidla nebo pudru.

Našla se přítelkyně, která znala Zdenu snad nejlépe ze všech. Domažlice, Chebsko, Vimperk, jižní Morava. Dívky v erotických klubech se střídají rychle, často trvá angažmá jen pár týdnů, a pak se putuje dál.

„Táhly jsme to spolu poměrně dlouho. Takže o ní vím spoustu věcí. Třeba to, že byla vyučená kuchařka a výborně vařila. Měla takový plán, že jednou by si ráda pořídila bistro. Na starý kolena, jestli mi rozumíte...“

Policisté si zapisovali jednotlivé podniky i jména, která Kvašová postupně užívala. Byla jich celá řada.

„Hodonín, Uherský Hradiště a okolní kluby. Pak jsme se trochu pohádaly a ona se dala do party s jinou holkou. Pokud vím, nakonec dělala v jednom erotickém baru v Jindřichově Hradci. Vážně nemám tušení, jak se to tam jmenovalo. Bylo to nedaleko



benzínky. Nahoru vedly úzký kamenný schody a majitel měl velikýho chundelatýho psa.“

To byla významná informace. Zdena Kvašová měla k Jindřichovu Hradci dosti úzký vztah, kdysi zde pobývala v dětském domově a vydržela ve zdech města až do svých osmnácti let. Najít podnik se vstupním schodištěm a blízkou benzinovou pumpou nepředstavovalo tak velký problém, i když se v průběhu času leccos změnilo, změnil se i majitel.

Ano, dívka podobná uvedenému popisu tady skutečně pracovala, bývalý šéf podniku s ní dokonce nějaký čas žil. Nevěděl ale, jak se ta dáma doopravdy jmenuje, ze staré fotografie však usoudil, že to určitě byla ona. Později už si tak jistý nebyl.

„Kde je teď?“

„Nemám tušení. Ačkoliv, jednou jí tu nějaký chlapík nabízel místo v hospodě. Ona totiž uměla vařit.“

Policisté měli pocit, že jdou po správné stopě a že se okruh pomalu uzavírá. Znovu bylo oživeno staré pátrání, portrét hledané se objevil i ve sdělovacích prostředcích. Nová zpráva přišla tentokrát z pelhřimovského okresního ředitelství, konkrétně z obvodního oddělení z Počátek.

„Poslyšte, je to jen typ. Ale vůbec si nejsme jistí.“

„Povídejte.“

„Dělá tu servírku v jedné restauraci. Moc podobná si není, jenže kolegu zaujala její pusa.“

„Cože?“

„No prostě rty. Ty jsou stejný jako na tý fotce.“

Tvar úst je už od časů pana Bertillona považován za důležitý identifikační prvek a nemění se tak rychle s věkem jako ostatní rysy. Povolání, nevelká vzdálenost od Jind-

řichova Hradce, podoba. Všechno odpovídalo, a proto byl rychle domluven další společný postup. V restauraci, kde údajně Zdena Kvašová pracovala, se nedávno ztratil mobilní telefon, kriminalisté si proto servírku pozvali k podání příslušného vysvětlení. Synchronizovaně s tím vyjel z Prahy automobil pracovníků z odboru pátrání. Všechno bylo domluveno se strategickou přesností, plán ovšem zkomplikovala doprava. Po dálnici to na příslušnou odbočku běžně trvá sotva hodinu, zacpaná cesta však vůz zcela zablokovala, nezbývalo než absolvovat tři a půl hodiny stání a přisko-ků. Komunikace s kolegy v Pelhřimově probíhala pomocí telefonu.

„Zuří, vyhrožuje, chce právníka.“

„Tak jí nechte, ať si nějakého vybere.“

Automobil popojel o dalších patnáct metrů.

„Doklady žádné nemá. Už nám uvedla nejmenší pět jmen.“

„Můžete nám je zopakovat?“

Kriminalista četl z protokolu. První ani druhé nic neřikalo, třetí ovšem patřilo ke jménům, které Zdena Kvašová používala na své pouti po příhraničních erotických klubech. To už nemohla být jenom náhoda.

„Vydržte to s ní.“

Uplynuly ještě tři hodiny, než pracovníci cíleného pátrání spatřili tolik let hledanou Zdenu Kvašovou tvář v tvář.

V té době už mezi jinými jmény uvedla i to pravé, jinak však nechtěla říkat vůbec nic, osobní prohlídku odmítla. Rozmazané líčidlo odhalilo tetování.

Nepatrná čárka u očního koutku a tři tečky pod spodním rtem. Upozornili ji na to.

„Jak to víte?“ vydechla udiveně.

Mlčení bylo prolomeno, nastal čas povídání. Policisté vyprávěli, že kamarádka

z italských časů, Renáta Rysová už má trest prakticky odpykaný. Na svobodě si vede docela dobře. Brzy vyprší i podmínka, na kterou byla propuštěna...

Zaujalo ji to. Přesto se nevzdávala.

„Nemůžete přece zavřít někoho, o kom přesně nevíte, kdo to je,“ tvrdila.

V tom měla svým způsobem pravdu. Jenže v archivu byly nejen nepřilíhly průkazné fotografie, ale také daktyloskopická karta.

„Co takhle otisky prstů?“

Nebránila se. Dokonce s nečekaným úsměvem prohlásila, že je to stejně zbytečné, protože křivky papilárních linií už má dnes docela jiné nežli zmlada. Čert ví, kde přišla k takové hlouposti, policisté jí to však nevymlouvali. Následovala cesta do Českých Budějovic, tady byl připraven odborník na daktyloskopii. Po deseti minutách porovnávání s databází Kriminalistického ústavu bylo jasno. Pracovníci cíleného pátrání s vynikající pomocí policistů z Okresního ředitelství Písek, Okresního ředitelství Pelhřimov a Obvodního oddělení Počátky mohli případ uzavřít.

Paní Zdena Kvašová měla u českého státu dluh, jehož část už si odbyla ve vyšetřovací vazbě. Zbývalo jí tedy sedm a půl roku odnětí svobody. Trest za to, že spolu se svou přítelkyní kdysi ve slunné Itálii připravila o život mladičkou Hanu Kubištovou. A bez ohledu na uplynulá léta se dluhy sluší splácet. I když běží o účty mezi povětrnými slečnami.

Případ je odsouzený a rozsudky nabyly právní moci. Přesto však jsme jména zúčastněných žen s ohledem na jejich příbuzné a známé změnili.

Antonín JIROTKA

Ilustrační foto Jiří NOVÁK

